

Sygn. akt V CSK 618/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku M. J.

przy uczestnictwie I. K. i M. K.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

i zasądza od skarżących solidarnie na rzecz

wnioskodawczyni 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem

zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący M. i I. K. oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące możliwości pominięcia w postępowaniu o rozgraniczenie nieruchomości

okoliczności umożliwiających ustalenie stanu prawnego nieruchomości, z równoczesnym oparciem rozstrzygnięcia o rzekomy stan spokojnego posiadania. Przytoczony w skardze przepis art. 153 k.c. był wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, a orzeczenia w tym zakresie są powszechnie dostępne. Skarżący przytoczył zresztą niektóre z nich, wskazując na występujące w nich rozbieżności. Samo przytoczenie tez bądź wyjątków z uzasadnień orzeczeń nie może zastąpić jurydycznej argumentacji, uzasadniającej potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego. Kryteria rozgraniczenia nieruchomości są jasno wyłożone w orzecznictwie oraz w doktrynie. Różnorodność rozstrzygnięć wynika z rozbieżnych stanów faktycznych i nie potwierdza tezy o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie zagadnienia prawnego.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania uwzględniana z urzędu.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.